

Довбуш

Марія Влад

Зі мною говорять могили
Устами колишніх людей.
І їх нерозтрачені сили
Пливуть до моїх грудей.

В. Симоненко

Чорні гори, білі брили,
А по них — могили.
Не золото в них, не срібло,
А гуцульська доля дрібно
Подробилась.

Та зійшла до сонця
Шафранами,
Розбілілась калиновим цвітом.
Браття!

Хто тут знає межі нами

Щонайліпших співанок у світі?

Устав Довбуш,

встав помалу.

Заграли цимбали.
Ще не чула Гуцулія
Такої забави.

Ще не знала Гуцулія
Такого набутку.
Як трембіти трембітали, —
Все притихло в смутку.

Ой смутку, мій смутку,
Дзвінко чорноока!

Чорногору перескочу,
Хоч яка висока.

Чорногору перескочу
Й Говерлу, як схочу.
Бистру річку перебреду —
Ноги не замочу.

Перебреду бистру річку
Ще й тоту розтоку.
Другий любку обіймає,
А я стою збоку...

А я — Довбуш,
А я стою — над всіма панами.
Бо нема вільніших хлопців,
Браття, понад нами.

Гей, опришки! Бачте — сокіл
Пролетів далеко?
Буде місто за сто років
Під отов смереков.

Буде гуцул панувати
У рідному краї.
А чого це, браття, варто,—
Самі добре знаєм...

Та не дамо на поталу
Край гуцульський дукам.
Лиш би внуки пам'ятали,
Чиї вони внуки...

Сів Довбуш, сів помалу.
Замовкли цимбали...
А в долині для підвалин
Смереки рубали...